

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/99/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2722201087
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2722201087.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Janka Grečmal a Mgr. Andrey Hadnagyovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., B. XXX/XXX, právne zastúpená: JUDr. Eliška Kotvanová Sosnová, advokátka so sídlom Holíč, Sibírska 2, proti manželovi: D. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., B. XXX/XXX, právne zastúpený: JUDr. Lubomír Vanek, advokát so sídlom Skalica, Potočná 169/85, o návrhu na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode manželstva k maloletemu dieťaťu: E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom ako rodičia, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, o odvolaní otca maloleteho dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. SI-9P/70/2022-305 z 19. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:
  - I. Maloleté dieťa E. B., nar. XX.XX.XXXX sa zveruje na čas po rozvode do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ktorí sú povinní zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté dieťa striedavo v jednotýždňových intervaloch tak, že matka je povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť od piatka od 17.00 hodiny v nepárnom kalendárnom týždni do piatka do 17.00 hodiny v párnom kalendárnom týždni a otec je povinný zabezpečovať osobnú starostlivosť od piatka od 17.00 hodiny v párnom kalendárnom týždni do piatka do 17.00 hodiny v nepárnom kalendárnom týždni s tým, že preberajúci rodič si maloleté dieťa v určenom čase prevezme v mieste bydliska odovzdávajúceho rodiča, pričom odovzdávajúci rodič je povinný maloleté dieťa preberajúcejmu rodičovi riadne pripraviť a odovzdať.
  - II. Zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok v bežných veciach je oprávnený každý z rodičov.
  - III. Počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov sa bežné výživné neurčuje.
  - IV. Matka je povinná nahradiť trovy konania štátu spočívajúce v znalečnom vo výške 652,28 eur, ktoré je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Senica, a to v mesačných splátkach po 50,- eur splatných počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok.
  - V. Otec je povinný nahradiť trovy konania štátu spočívajúce v znalečnom vo výške 652,28 eura, ktoré je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Senica, a to v mesačných splátkach po 50,- eur splatných počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami čl. 5, § 24 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 6, § 43 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 7 z. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“). Vecne dôvodil, že po vyhodnotení vykonaného dokazovania pridržavajúc sa právneho názoru odvolacieho súdu má súd za to, že je v záujme maloletého jeho zverenie do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Vykonaným dokazovaním, najmä znaleckým dokazovaním, správami kolízneho opatrovníka ako aj výsluchom rodičov, svedkov a zistením názoru maloletého mal preukázané, že obaja rodičia majú primerané rodičovské kompetencie a približne rovnaké predpoklady na zverenie maloletého do osobnej starostlivosti (viď znalecký posudok, odpoveď na otázku 5, č.l. 150). Podstatou inštitútu striedavej osobnej starostlivosti v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 Zákona o rodine je zabezpečovanie osobnej starostlivosti maloletého dieťaťa striedavo každým z rodičov v určitom pravidelnom intervale. Základné hmotnoprávne podmienky na zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, ktoré musia byť splnené kumulatívne, sú nasledujúce: obidvaja rodičia sú spôsobilí dieťa vychovávať, obidvaja rodičia majú o osobnú starostlivosť o dieťa záujem, je to v najlepšom záujme dieťaťa a budú tak lepšie zaistené potreby dieťaťa.

3. V konaní bolo zistené, že obaja rodičia majú o zabezpečovanie osobnej starostlivosti o maloletého E. záujem, pričom však otec vyjadril nesúhlas s jeho zverením do striedavej osobnej starostlivosti. V zmysle uvedeného bolo povinnosťou súdu zisťovať dôvody tohto nesúhlasu, a to vychádzajúc z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej ak sa preukáže, že ide o nesúhlas spočívajúci na dôvode, ktorý preukázateľne nemá negatívny vplyv na záujem dieťaťa, nemôžu súdy na tomto nesúhlase postaviť rozhodnutie, ktorým návrhu na zverenie do striedavej starostlivosti nevyhovujú. Ústavný súd Českej republiky v náleze č. k. III. ÚS 1206/09 zo dňa 23.2.2010 skonštatoval, že zverenie dieťaťa do výlučnej výchovy jednému z rodičov nesmie byť výrazom ústupku vzájomnej rivalite rodičov, ktorá sleduje len „boj o dieťa“, prípadne nízke pohnútky jedného rodiča k trápeniu druhého rodiča cez ich vlastné dieťa.

4. Otec v priebehu konania menil svoj postoj ohľadom zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti, keď na začiatku konania danú formu starostlivosti nevyklúčoval (viď vyjadrenie jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 29.3.2023, č.l. 64). V neskoršom priebehu konania trval na zverení maloletého do svojej osobnej starostlivosti, pričom ako alternatívu navrhol zverenie do spoločnej osobnej starostlivosti oboch rodičov (viď zápisnicu o pojednávaní zo dňa 13.3.2024, č.l. 177 a nasl.). Napokon zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti odmietol s ohľadom na názor maloletého ako aj prístup matky vo vzťahu k maloletému. Poukázal na skutočnosť, že matka s maloletým netrávi čas a väčšinou sa zdržiava mimo domu, pričom sa voči nemu správa nevhodne (direktívne) a nemá s ním vytvorený dobrý vzťah. Zároveň uviedol, že striedavá osobná starostlivosť nie je vhodná aj z toho dôvodu, že rodičia spolu nedokážu konštruktívne komunikovať a nemajú približne rovnaké metódy a spôsoby výchovy. Doplnil, že s danou formou starostlivosti nesúhlasí aj z toho dôvodu, že matka nie je celý týždeň doma, resp. že bude maloletému robiť zle (viď písomné vyjadrenie zo dňa 20.1.2025, č.l. 275 a nasl., ako aj vyjadrenie otca a jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 5.2.2025, č.l. 287 a nasl.).

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnosti uvedené otcom nepredstavujú prekážku, ktorá by bránila zvereniu maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. V súvislosti s argumentáciou otca týkajúcej sa narušenej vzájomnej komunikácie rodičov uviedol, že komunikácia rodičov ohľadom starostlivosti o maloleté dieťa je jednou z hlavných podmienok na zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, no nie je zákonnou podmienkou, pričom vždy je potrebné pristupovať k veci individuálne, zohľadňujúc jej špecifiká. Súd si je vedomý, že komunikácia rodičov je minimálna, nemožno však vyhodnotiť, že by bola značne narušená, výrazne nepriateľská alebo že by vôbec žiadna neprebíhala. Súd poukazuje na vyjadrenia samotných rodičov, keď zhodne uviedli, že hoci sa vyhýbajú vzájomnej komunikácii, vedia sa dohodnúť na podstatných záležitostiach týkajúcich sa maloletého (napríklad ohľadom prihlášky na strednú školu) alebo na rodinných akciách (napríklad spoločná vianočná večera, viď vyjadrenia rodičov na pojednávaní dňa 5.2.2025, č.l. 287 a nasl.). S poukazom na uvedené bol potom súd toho názoru, že rodičia sú schopní v základných bodoch starostlivosti o maloletého kooperovať a narušenie ich komunikácie nevyklúča zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Súd dodal, že nerozhodoval o uložení výchovného opatrenia za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie rodičov, a to s poukazom na výrok VIII. rozsudku č. k. SI-9P/70/2022-181 zo dňa 13.3.2024, ktorým bol návrh matky na uloženie výchovného opatrenia zamietnutý (právoplatnosť nadobudol dňa 30.4.2024). Zároveň poukázal na správu zo spolupráce s klientmi zo dňa 5.12.2024 (č.l. 268-269), z ktorej vyplýva,

že rodičia sú vo vyhrotenom konflikte, vzájomne si nedôverujú, pričom sa obaja vyjadrili, že poradenstvo im v ich aktuálnom konflikte nepomôže, a teda ani prípadné uloženie výchovného opatrenia by podľa názoru súdu nespĺnilo svoj účel. Súd však v tejto súvislosti uviedol, že obaja rodičia vyjadrili záujem o absolvovanie poradenského procesu (viď ich vyjadrenia, resp. vyjadrenia ich právnych zástupcov na pojednávaní dňa 13.3.2024, č.l. 177 a nasl.), poradenský proces aj následne absolvovali (viď č.l. 174 ako aj č.l. 268-269), možno teda uzavrieť, že je na rodičoch k uvedenému problému so vzájomnou komunikáciou pristupovať zodpovedne a v prípade neúspechu vyhľadať odbornú pomoc, a to napríklad v podobe účasti na ďalšom poradenskom procese.

6. Čo sa týka tvrdenia otca týkajúceho sa rozsahu, v akom sa matka zdržiava v spoločnej domácnosti s maloletým, vykonaným dokazovaním bolo potvrdené len čiastočne, a to jednak výpoveďou samotnej matky ako aj výpoveďami svedkov B. F. a B. B.. Konkrétne bolo nimi preukázané, že matka sa zdržiava mimo spoločnej domácnosti od piatka do pondelka v jednom kalendárnom týždni a od soboty do pondelka v ďalšom kalendárnom týždni. Napokon však aj v prípade, ak by sa matka zdržiavala v spoločnej domácnosti tri alebo štyri dni počas týždňa (ako to uviedol otec vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 5.2.2025 ako aj svedok B. B.), jedná sa približne o polovicu času v priebehu dvoch týždňov a teda možno uzavrieť, že matka zabezpečuje starostlivosť o maloletého v dostatočnom rozsahu (minimálne v rozsahu jednej polovice), resp. nemožno uzavrieť, že by ju uvedený prístup vylučoval z možnosti zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti.

7. Súdu nie je zrejmé tvrdenie otca, že v prípade zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti by mu matka robila zle. Uvedená argumentácia otca nie je podložená konkrétnymi dôkazmi, možno tak uzavrieť, že sa jedná len o jeho domnienku. Z vykonaného dokazovania (najmä z výpovedí matky ako aj znaleckého dokazovania) však súd nepredpokladá, že bude matka konať v rozpore so záujmami maloletého, nakoľko jej záleží na jeho správnom vývoji (vyžaduje od maloletého plnenie si svojich povinností, udržiavanie poriadku či primeraného pohybu). Podobne v konaní nebolo preukázané, že by mali rodičia rozdielne metódy alebo spôsoby výchovy. Na jednej strane síce súd zistil, že matka od maloletého vyžaduje dôslednejšie plnenie si svojich povinností (viď jej výpoveď na pojednávaní dňa 5.2.2025, č.l. 288), čo však v konečnom dôsledku robí aj otec, keď z jeho vyjadrení vyplýva, že na maloletého dohliada, po príchode zo školy na to, aby sa prezliekol, urobil si úlohy a až potom išiel von za kamarátmi (viď jeho výpoveď na pojednávaní dňa 5.2.2025, č.l. 288). Súd sa tak nestotožňuje s tvrdením otca o rozdielnom prístupe rodičov k výchove maloletého. Menšie rozdiely boli síce v konaní preukázané (napríklad zo znaleckého posudku vyplýva, že má otec benevolentnejší prístup k maloletému, viď odpoveď na otázku 2, č.l. 148), nejedná sa však o také zásadné odlišnosti, ktoré by na maloletého mohli pôsobiť negatívne.

8. Vychádzajúc z uvedených záverov súd konštatoval, že sú kumulatívne splnené všetky hmotnoprávne podmienky na nariadenie striedavej osobnej starostlivosti, z ktorého dôvodu vyhovel návrhu matky a maloletého E. na čas po rozvode manželstva zveril do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ktorí sú povinní zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté dieťa striedavo v jednotýždňových intervaloch. Súd mal za to, že uvedenou úpravou rodičovských práv a povinností bude lepšie rešpektované právo maloletého na starostlivosť zo strany oboch rodičov a bude zároveň zachovaná stabilita výchovného prostredia maloletého, pričom prihliadol aj na stanovisko kolízneho opatrovníka. Výsluchy rodičov súd vyhodnotil tak, že starostlivosť o maloletého zo strany oboch rodičov nevykazuje žiadne nedostatky. Podľa názoru súdu bude tiež rešpektovaný názor maloletého dieťaťa, ktorý prezentoval svoju túžbu zostať bývať v tej istej obci a v tom istom dome, keďže rodičia stále bývajú v spoločnej domácnosti. Zákon o rodine ukladá súdu povinnosť skúmať, či je striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa. Zároveň je povinný prihliadať na participačné práva dieťaťa, t.j. je jeho úlohou zisťovať a prihliadnúť na jeho názor za predpokladu, že je dostatočne rozumovo a emocionálne vyspelé. Nie je však možné postoj dieťaťa bez ďalšieho prevziať a založiť rozhodnutie iba na jeho názore (priani), ale je potrebné starostlivo a komplexne posudzovať jeho záujmy. Názor dieťaťa je treba zohľadňovať veľmi citlivo, pretože dieťa samo nemusí byť ani vo vyššom veku schopné plne odhadnúť dopad svojho postoja (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2628/22). Pri rozhodovaní súd musí teda vždy dbať na zachovanie vzťahu dieťaťa k obidvom rodičom a prihliadať na jeho záujem, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom.

9. S poukazom na vyššie uvedené kritériá súd skúmal, či je prezentovaný názor maloletého ohľadom formy starostlivosti v jeho záujme. Maloletý sa pred súdom vyjadril, že viacej času trávi s otcom a radšej by chcel ostať bývať s ním, pričom si nevie predstaviť zverenie do striedavej osobnej starostlivosti (uvedený postoj prezentoval aj pred kolíznym opatrovníkom po rozhodnutí odvolacieho súdu, vid' č.l. 267). Uviedol, že súd si je vedomý, že maloletý je na svoj vek primerane psychicky vyspelý a je schopný samostatne vyjadriť svoj názor (neboli spozorované známky klamstva, fabulácie alebo vedomého skresľovania informácií, vid' závery znaleckého posudku, č.l. 148). Zároveň však v zmysle vyššie uvedenej ustálenej judikatúry je potrebné konštatovať, že názor dieťaťa nemôže byť jediným kritériom na rozhodnutie o zverení maloletého do starostlivosti rodičov. Súd pri zisťovaní najlepšieho záujmu maloletého posudzoval všetky na prejednávanej vec vzťahujúce sa relevantné faktory (vzťah medzi dieťaťom a rodičmi, záujem rodičov o dieťa, spôsobilosť rodičov starať sa o dieťa, schopnosť komunikácie medzi rodičmi a pod.), pričom usúdil, že nie je možné prihliadnuť na názor maloletého ohľadom jeho zverenia do osobnej starostlivosti. Súd mal za to, že zverením maloletého do osobnej starostlivosti otca by mohlo dôjsť k nevratnému narušeniu vzťahu maloletého s matkou, ktoré by mohlo mať vplyv aj na realizáciu styku. Takisto nemožno prehliadnuť zistenia znalkyne ohľadom vzťahu otca k maloletému, keď konštatovala, že otec maloletého manipuluje (vid' znalecký posudok, odpoveď na otázku 4, č.l. 150). Možno mať teda dôvodné pochybnosti, či nie je názor maloletého ovplyvnený práve uvedeným priklonením sa maloletého na otcovu stranu, čo môže vyplývať okrem iného z liberálneho a benevolentného prístupu otca voči maloletému či z modelovania situácie pred maloletým, že „traja chlapi si poradia“. Znalkyňa v záveroch znaleckého posudku skonštatovala, že dôsledkom takéhoto správania otca je zjednodušenie vnímania rodičov zo strany maloletého - otec je ten dobrý a matka je tá, ktorej sa treba vyhýbať (vid' znalecký posudok, odpoveď na otázku 2, č.l. 148). Na druhej strane súd poukázal na ďalší záver znaleckého posudku, keď znalkyňa nevyhlásila, že matka používa v komunikácii s maloletým argumenty proti otcovi (vid' odpoveď na otázku 2, č.l. 148), t.j. takisto nemožno vylúčiť, že ho voči nemu negatívne ovplyvňuje. Na základe uvedených skutočností súd uviedol, že zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov je v najlepšom záujme maloletého, keď bude v maximálnom možnom rozsahu zachované jeho právo na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami a bude zároveň rešpektované jeho právo na bezpečie ako aj stabilitu prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava. Súd dodal, že aj napriek znaleckým dokazovaním preukázaným nevhodným postojom a správaním rodičov majú obaja rovnaké predpoklady na zverenie maloletého do svojej starostlivosti. Na záver uviedol, že v konaní nebol preukázaný nadmerný sklon k užívaniu návykových látok zo strany otca (vid' znalecký posudok, odpoveď na otázku 4, č.l. 150).

10. Súd pri rozhodovaní vychádzal z aktuálneho stavu, keď starostlivosť o maloletého zabezpečujú obaja rodičia, a to od ukončenia spolužitia rodičov ako manželov (t.j. minimálne od roku 2021, vid' zápisnicu o pojednávaní zo dňa 6.2.2023, č.l. 58 a nasl.), pričom tento stav pretrváva, bol potvrdený výsluchmi rodičov, svedkov, správami kolízneho opatrovníka ako aj zisťovaním názoru maloletého. Súd vychádzal z výkladu ustanovenia § 24 ods. 3 zákona o rodine („ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa“), podľa ktorého možno pristúpiť k zisťovaniu záujmu dieťaťa so zverením do striedavej osobnej starostlivosti až vtedy, ak aspoň jeden z rodičov vyjadril súhlas (v prejednávanom prípade vyjadrila súhlas matka). V konaní nebolo preukázané, že by striedavá osobná starostlivosť mohla negatívne ovplyvniť maloletého. Všeobecne nie je striedavá osobná starostlivosť oboch rodičov vhodná pre deti s abnormalitami sociálneho správania, ktoré vyžadujú stabilitu ich výchovného prostredia a prítomnosť konkrétnej osoby, na ktorú sú fixované, čo však v danom prípade preukázané nebolo. U maloletého neboli zistené žiadne zdravotné problémy, ktoré by boli spôsobilé negatívne ovplyvniť jeho vývoj či schopnosť sa adaptovať na striedanie rodinného prostredia.

11. Pomerne dlhé časové obdobie od rozvratu manželstva (t.j. minimálne od roku 2021) žijú rodičia spolu s maloletým v spoločnej domácnosti, ktorú skutočnosť súd takisto zohľadňoval pri rozhodovaní (vid' bod 20. odôvodnenia), keďže v zmysle ustanovenia § 217 ods. 1 CSP je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. Matka však deklarovala svoj úmysel odsťahovať sa zo spoločnej domácnosti a vykonala v tomto smere aj konkrétne kroky, keď požiadala o pridelenie nájomného bytu (vid' jej výpoveď na pojednávaní dňa 5.2.2025, č.l. 288). Zároveň je potrebné zobrať do úvahy, že na nehnuteľnostiach vo vlastníctve rodičov, ktoré aktuálne obývajú, je vyznačená plomba a prebieha výkon záložného práva (vid' č.l. 260), z ktorého dôvodu nie je vylúčená ani tá možnosť, že obaja rodičia budú nútení sa odsťahovať. V tomto smere bude teda zo strany rodičov nutná kooperácia najmä za účelom zabezpečenia stability výchovného prostredia maloletého, aby nebolo vytrhnuté zo súčasného

prostredia (školského, spoločenského a pod.), ale aby bola zachovaná jeho kontinuita a aby realizácia striedavej osobnej starostlivosti nemala na maloletého výraznejší negatívny dopad.

12. V konaní súd skúmal aj pracovné podmienky oboch rodičov (najmä pokiaľ sa jedná o pracovný čas) a ich vplyv na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Súd mal po vykonanom dokazovaní za to, že pracovný čas rodičov nepredstavuje prekážku pre nariadenie striedavej osobnej starostlivosti. Matka má pravidelnú pracovnú dobu počas pracovného týždňa (od 7.00 hod. do 15.00 hod., vid' vyjadrenie matky, č.l. 54 a nasl.), pričom otec má síce nepravidelnú pracovnú dobu (tzv. krátky a dlhý týždeň, vid' jeho výpoveď na pojednávaní dňa 6.2.2023, č.l. 59), vzhľadom na vyšší vek maloletého, ktorý nevyžaduje celodennú prítomnosť a starostlivosť zo strany rodiča, nemá tento faktor významnejší vplyv na rozhodnutie o striedavej osobnej starostlivosti.

13. Súd vykonal dokazovanie výsluchmi svedkov B. F. a B. B., pričom možno konštatovať, že informácie nimi zistené nemali pre posúdenie danej právnej veci podstatnejší význam. Hoci s poukazom na narušené vzťahy svedkyne B. F. s otcom maloletého, resp. svedka B. B. s matkou maloletého vypovedali obaja viac-menej v prospech toho ktorého rodiča, súd ich nevyhodnotil ako zaujatých (v zmysle námietky právneho zástupcu otca, vid' č.l. 288), a to jednak s poukazom na ich povinnosť vypovedať pravdu a nič nezamlčovať a zároveň na skutočnosť, že boli poučení o následkoch krivej výpovede v zmysle ustanovenia § 196 ods. 2 CSP.

14. Súd nevykonal dokazovanie správou školy o prospechu a správaní maloletého za obdobie od roku 2022, nakoľko jednak nebolo zo strany účastníkov konania navrhnuté (uvedené dokazovanie dala matka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne súdu na zváženie, vid' zápisnicu o pojednávaní z dňa 5.2.2025, č.l. 287), pričom ho považoval za nadbytočné pre rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc zo zhodných tvrdení rodičov (vid' č.l. 287, č.l. 276) možno konštatovať, že maloletý dosahuje v škole dobrý prospech a okrem iného sa zúčastňuje aj školských olympiád. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rodičia sa v súčasnej dobe medzi sebou nehádajú, čo má jednoznačne pozitívny vplyv na maloletého a jeho školské výsledky. Rodičia tiež dokážu v nevyhnutnom rozsahu kooperovať a komunikovať ohľadom nevyhnutných záležitostí týkajúcich sa maloletého (vid' aj bod 17. odôvodnenia).

15. Takisto nevykonal opätovné zisťovanie názoru maloletého, a to najmä z dôvodu, že bol už viackrát zisťovaný či už zo strany kolízneho opatrovníka alebo aj priamo súdom. Možno konštatovať, že postoj maloletého ohľadom starostlivosti rodičov zostal v priebehu konania nemenný, vyjadroval sa obdobne, pričom podľa názoru súdu pridriavajúc sa odporúčania kolízneho opatrovníka (vid' zápisnicu o pojednávaní zo dňa 5.2.2025, č.l. 288) by ďalšie vykonávanie výsluchu maloletého nebolo v jeho záujme, keďže aj v zmysle odporúčaní psychologičky by maloletý nemal byť vystavovaný konfliktom rodičov či tlaku, aby si vybral jedného z rodičov (vid' správu zo spolupráce s klientmi, č.l. 268-269). Opätovné zisťovanie názoru maloletého by tak mohlo spôsobiť maloletému negatívne pocity, prípadne aj psychické problémy.

16. Vychádzajúc z najlepšieho záujmu maloletého súd rozhodol o striedavej osobnej starostlivosti v jednotýždňových intervaloch, pričom odovzdávanie a preberanie maloletého upravil tým spôsobom, že bude prebiehať u odovzdávajúceho rodiča vždy v piatok o 17.00 hodine. Súd nerozhodol o odovzdávaní a preberaní maloletého v školskom zariadení, a to najmä z praktických dôvodov, keďže nebolo v konaní preukázané, či a do akého času sa v daný deň maloletý v školskom zariadení zdržiava. Uvedenou úpravou sa podľa názoru súdu tiež eliminujú prípadne nezhody a komplikácie ohľadom času a miesta preberania a odovzdávania maloletého.

17. Pri zverení do striedavej osobnej starostlivosti súd v zmysle § 24 ods. 1 zákona rodine ďalej rozhodol, že zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok v bežných veciach je oprávnený každý z rodičov, nakoľko rodičovské práva a povinnosti patria obom rodičom (§ 28 ods. 2 zákona o rodine).

18. Odvolací súd v právnom závere uviedol, že povinnosťou súdu bude v prípade potreby upraviť styk s maloletým. Vzhľadom na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v pravidelných jednotýždňových intervaloch má však za to, že ďalšia úprava styku rodičov s maloletým (či už bežného alebo výnimočného, t.j. počas sviatkov a prázdnin) by bola nadbytočná.

19. Pod odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa je nutné rozumieť základné potreby, ktorými sú strava, ošatenie, hygiena, pomerná časť nákladov za bývanie, poplatky za lekársku starostlivosť, lieky, okuliare a podobne, ako aj školské a mimoškolské aktivity, šport, kultúru. Možnosti a schopnosti povinného rodiča, na ktorého je dieťa výživou odkázané, sú dané jednak jeho vzdelaním, povoláním, praxou, zdravotným stavom, celkovými majetkovými pomermi a u samostatne zárobkovo činné osoby tiež mierou jeho pracovnej aktivity, kvalitou jeho práce a schopnosti uplatniť sa v konkurencii. Každý rodič je povinný bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery plniť svoju výživovú povinnosť.

20. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že maloletý E. je v aktuálnom školskom roku 2024/2025 žiakom deviateho ročníka základnej školy. Matka uviedla pravidelné mesačné výdavky na maloleté dieťa nasledovne - strava 150,- eur až 200,- eur, drogéria 10,- eur, oblečenie 30,- eur, okrem toho jednorazové výdavky na začiatku školského roka po prepočítaní na jeden kalendárny mesiac 9,- eur (školské pomôcky v sume 30,- eur až 40,- eur, topánky 20,- eur, kartička na stravu 10,- eur, ZRPŠ 20,- eur), t.j. súhrnne v sume 249,- eur (č.l. 59, č.l. 177, č.l. 288). Poplatky v škole (okrem iného napríklad aj na výlety) sa snažia s otcom uhrádzať spoločne každý v polovici. Otec uviedol pravidelné mesačné výdavky na maloleté dieťa nasledovne - strava 150,- eur až 200,- eur, telefón 22,- eur, oblečenie 50,- eur (resp. podľa potreby), drogéria 10,- eur (resp. podľa potreby), výdavky v súvislosti so školou po prepočítaní na jeden kalendárny mesiac 5,10 eura (zošity 15,- eur, topánky 36,- eur, zošity na anglický jazyk bez uvedenia konkrétnej sumy), t.j. súhrnne v sume 287,10 eura (č.l. 59, č.l. 178, č.l. 289). Podľa názoru súdu sa u oboch rodičov jedná o bežné výdavky na stravu, ošatenie, hygienické pomôcky či základnú zdravotnú starostlivosť. Vychádzajúc zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb a primeranosti ich obvyklej spotreby pre dieťa v porovnateľnom veku súd uzavrel, že sa jedná o primerané výdavky rodičov na maloletého.

21. Súd v konaní skúmal schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov. Príjem matky v súčasnosti pozostáva zo mzdy od zamestnávateľa vo výške cca. 894,- eur mesačne (č.l. 282) a z invalidného dôchodku vo výške 373,30 eura mesačne (č.l. 266). Otec u zamestnávateľa dosahuje priemerný čistý mesačný príjem vo výške 1.383,- eur (č.l. 272). Okrem toho poberá na maloleté dieťa daňový bonus a rodinné prídavky (č.l. 258 v spojení s č.l. 59, č.l. 289). Mesačné výdavky matky sú strava (oblečenie, hygiena) vo výške 400,- eur až 500,- eur, telefón 35,- eur, poistenie 19,- eur, lieky 20,- eur, pohonné hmoty 130,- eur (viď č.l. 59 a č.l. 82, č.l. 289). Mesačné výdavky otca sú vo výške 500,- eur súhrnne a pozostávajú zo stravy, internetu a telefónu (viď č.l. 36, č.l. 59). Výdavky na domácnosť (elektrinu a vodu) hradia obaja rodičia spoločne (striedavo) vo výške 120,- eur mesačne. Pokiaľ sa jedná o náklady na stravu, otec na pojednávaní dňa 5.2.2025 (č.l. 289) uviedol, že náklady na stravu sa zvýšili na sumu 300,- eur mesačne, na pojednávaní dňa 6.2.2023 (č.l. 59) však vypovedal, že sú vo výške 400,- eur. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedený rozpor nevyvrátil, súd na účely daného prípadu vychádzal z pôvodne uvedenej sumy predstavujúcej náklady na stravu (t.j. z celkovej sumy 500,- eur pozostávajúcej okrem iného aj z výdavkov na stravu). Celkové pravidelné mesačné výdavky matky sú tak vo výške 764,- eur (spolu so sumou 60,- eur na elektrinu a vodu hradenou rodičmi striedavo každý druhý mesiac v sume 120,- eur mesačne) a otca vo výške 560,- eur (spolu so sumou 60,- eur na elektrinu a vodu hradenou rodičmi striedavo každý druhý mesiac v sume 120,- eur mesačne). Okrem výživovacej povinnosti voči maloletému dieťaťu rodičia nemajú ďalšie výživovacie povinnosti.

22. S poukazom na uvedené skutočnosti súd v zmysle ustanovenia § 62 ods. 6 zákona o rodine neurčil bežné výživné počas trvania striedavej osobnej starostlivosti, a to vychádzajúc zo záveru, že osobné, majetkové a zárobkové pomery rodičov sú na podobnej úrovni ako aj zo skutočnosti, že výdavky v súvislosti so starostlivosťou o maloletého majú obaja rodičia približne v rovnakej výške, berúc pri tom do úvahy rovnakú dĺžku osobnej striedavej starostlivosti oboch rodičov v rozsahu jedného kalendárneho týždňa. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že každý z rodičov sa podieľa na zabezpečovaní nevyhnutných odôvodnených potrieb maloletého a teda plní si voči nemu výživovú povinnosť. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by úhrady týchto výdavkov na maloletého niektorý z rodičov nedokázal riadne plniť. Obaja rodičia si musia uvedomiť, že dieťa má znášať životnú úroveň svojich rodičov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine).

23. Súd nerozhodoval o tom, ktorý z rodičov bude počas striedavej osobnej starostlivosti poberať prídavok na dieťa a ktorý si bude uplatňovať daňový bonus, a to z dôvodu, že nárok na ich poberanie, resp. vyplácanie je upravený právnymi predpismi, konkrétne zákonom č. 600/2003 Z. z. o prídavku na

dieťa a zákonom č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov. V súčasnosti otec poberá tak rodinné prídavky ako aj daňový bonus. V zmysle uvedených právnych predpisov je na rodičoch, by sa dohodli a v prípade, ak medzi nimi k dohode nepríde, prídavok na dieťa sa vypláca striedavo každému rodičovi počas kalendárnych mesiacov, ktorých počet sa určí podľa pomeru, ktorým je určená striedavá osobná starostlivosť (§ 2 ods. 5 zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa). Podobne v prípade daňového bonusu ak sa oprávnené osoby v prípade zverenia maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti nedohodnú na uplatnení daňového bonusu, daňový bonus sa uplatní alebo prizná v poradí matka, otec, iná oprávnená osoba (§ 33 ods. 4 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov).

24. Ďalšími výrokmi súd uložil rodičom maloletého dieťaťa povinnosť nahradiť štátu trovy konania spočívajúce v znalečnom vyplatenom znalkyni doc. PhDr. Daniely Čechovej, PhD., a to každému vo výške jednej polovice zo sumy priznanej z rozpočtových prostriedkov súdu, t.j. zo sumy 1.304,56 eura, ktorá bola znalkyni priznaná a vyplatená na základe uznesenia č. k. SI-9P/70/2022-163 zo dňa 4.12.2023. Súd postupoval v zmysle ustanovenia § 55 CMP, podľa ktorého možno náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Súd pred rozhodnutím poskytol účastníkom konania priestor na vyjadrenie k postupu v zmysle citovaného ustanovenia, pričom obaja prostredníctvom svojich právnych zástupcov s uvedeným postupom vyjadrili nesúhlas. Súd však konštatuje, že hoci v danom prípade navrhla znalecké dokazovanie len matka, jeho vykonanie bolo v záujme oboch rodičov. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou matky, že na úhradu trov konania štátu by mal byť zaviazaný otec z dôvodu, že znaleckým dokazovaním bolo preukázané negatívne ovplyvňovanie maloletého dieťaťa zo strany otca. Takisto sa súd nestotožňuje s názorom otca, že závery znaleckého dokazovania nepriniesli nové skutočnosti, ktoré v konaní nemohli byť preukázané, resp. ktoré boli preukázané. Znalecké dokazovanie bolo pre posúdenie daného prípadu významné, pričom súd pri rozhodovaní vychádzal z viacerých zistení znalkyne (napríklad zhodnotenie rodičovských kompetencií, nepreukázanie závislosti otca od návykových látok, osobnosť maloletého a schopnosť vyjadriť svoj názor a pod.), rešpektujúc pri tom povinnosť súdu hodnotiť všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. V súvislosti s argumentáciou matky týkajúcou sa nedostatku finančných prostriedkov súd konštatuje, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce práve v majetkových pomeroch matky, z ktorého dôvodu považoval za spravodlivé, aby sa podieľala na úhrade trov štátu, ktoré boli vynaložené jednak na základe jej návrhu a jednak v prospech maloletého dieťaťa a v konečnom dôsledku tak aj v jej prospech. Súd dodáva, že pre určenie povinnosti nahradiť trovy konania medzi účastníkmi nie je významné, že niektorý z nich je oslobodený od súdnych poplatkov.

25. Vzhľadom na výšku priznanej sumy a majetkové pomery súd v súlade s ustanovením § 232 ods. 4 CSP povolil rodičom splácať štátu priznanú sumu v splátkach vo výške 50,- eur mesačne, pod následkom straty výhody splátok. Výška splátok je podľa názoru súdu primeraná k výške priznanej pohľadávky a k majetkovým pomeroch rodičov, nakoľko posúdil, že jednorazové zaplatenie danej sumy by pre nich mohlo s prihliadnutím na ich mesačné príjmy a výdavky znamenať zhoršenie ich sociálnej situácie. Obaja majú síce príjem vo výške presahujúcej 1.200,- eur (matka 1.267,- eur a otec 1.383,- eur) ich mesačné výdavky sú vo výške 764,- eur (u matky), resp. 560,- eur (u otca), rozdiel teda predstavuje 503,- eur u matky a 823,- eur u otca. Trovy konania vo výške 652,28 eura (t.j. polovice sumy priznaného znalečného), by tak mohli znamenať pre účastníkov konania ohrozenie uspokojovania ich základných potrieb na určitý čas, nakoľko uvedená suma je presahuje finančnú rezervu matky v tom ktorom mesiaci o cca. 150,- eur, pričom u otca je o minimálnu sumu nižšia ako jeho finančná rezerva (o cca. 170,- eur). Trovy konania tak budú účastníci konania splácať po dobu 13 mesiacov, ktorú súd považuje za adekvátnu vzhľadom na ich majetkové pomery uvedené vyššie.

26. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s ustanovením § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, a to tak trov prvoinštančného ako ani odvolacieho konania, nakoľko neboli naplnené podmienky, v zmysle ktorých by podľa CMP bolo možné účastníkovi trovy konania priznať. Súd dodáva, že o povinnosti nahradiť trovy konania v zmysle § 57 CMP možno rozhodnúť len na návrh, uvedený nárok si však účastníci konania neuplatnili.

27. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie otec maloletého z dôvodov, že rozsudok súdu prvej inštancie č.k. SI-9P/70/2022-305 zo dňa 19.03.2025 považuje za nesprávny a nezohľadňujúci najlepší záujem maloletého. Otec odôvodňuje svoje odvolanie s poukazom na ust. 365 ods. 1, písm. d/, f/ a h/ zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v spojení s ust. § 62 ods. 1 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla

mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Otec sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu, toto považuje za príliš formalistické a nezohľadňujúce záujmy maloletého. Najlepší záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri prijímaní všetkých rozhodnutí a opatrení. Slová „musí byť“ ukladajú súdu zásadnú právnu povinnosť a znamenajú, že súdy musia pripísať najlepšiemu záujmu dieťaťa prvoradú váhu pri rozhodovaní o právach dieťaťa. Posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa musí zahŕňať rešpektovanie práva dieťaťa vyjadriť slobodne svoj názor a brať do úvahy jeho pohľadávky v každej záležitosti, ktorá sa ho týka.

28. Podľa názoru otca nebolo zo strany súdu dostatočne zohľadnený najlepší záujem maloletého pri rozhodovaní o striedavej starostlivosti, ani nebolo prihliadané na to, či rozhodnutím o zverení maloletého do striedavej osobnej starostlivosti budú lepšie zaistené potreby maloletého. Nesporne je v záujme maloletého určitá stabilita výchovného prostredia, v ktorom v súčasnosti žije, ktoré prostredie jednoznačne vyhovuje jeho zdravému vývoju osobnosti, čo bolo v konaní preukázané a potvrdené vykonanými dôkazmi. Zároveň však bolo vykonanými dôkazmi preukázané, že na tejto výchove sa aktuálne podieľa otec. Tento záver vyplynul nielen z tvrdení otca a svedka B. B., ale aj z tvrdení maloletého, ktorý konštantne v priebehu celého konania potvrdzuje, že matka o neho neprejavuje záujem, často nebýva doma, nestará sa o domácnosť, alebo sa stará len v minimálnom, nevyhnutnom rozsahu. V konaní nebolo preukázané, že by aj matka pozitívne ovplyvňovala maloletého, napriek tomu, že tvrdí, že býva v spoločnej domácnosti s otcom a maloletým. Možno teda ustáliť, že matka nepôsobí pozitívne na maloletého, otec má odôvodnené obavy, že matka nebude riadne zabezpečovať starostlivosť o maloletého v určených časových intervaloch. Domnieva sa, že súd mal posudzovať výchovné metódy najmä záujem matky o výchovu nie len prostredníctvom jej vyjadrení, ktoré môžu byť motivované aj inými úmyslami, ale mal posúdiť najmä konanie a ne/výchovu matky, ktoré popisoval okrem iného aj maloletý. Súdu možno vytknúť, že neskúmal, ani sa nezamýšľal, aké následky bude mať rozhodnutie o striedavej starostlivosti na maloletého a či takáto úprava je vôbec vhodná. Prípadne spôsobila pozitívne ovplyvniť vývoj a záujmy maloletého. Súd prvej inštancie uvádza len všeobecné vyjadrenia o vhodnosti striedavej starostlivosti bez toho, aby sa vysporiadal s výhradami a námietkami otca, ako aj maloletého a osobitnými okolnosťami daného prípadu, čo je v rozpore s povinnosťou súdu posudzovať individuálne každý prípad v súvislosti s úpravou rodičovských práv. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoP/11/2020 zo dňa 26.05.2020: „Pri posudzovaní najlepšieho záujmu dieťaťa nemožno postupovať podľa vopred danej schémy, keď striedavá starostlivosť n e m ô ž e byť súdmi paušálne využívaná ako forma "spravodlivého" rozdelenia starostlivostí o dieťa medzi oboch rodičov. Záujem a potreby konkrétneho dieťaťa je preto potrebné posudzovať v každom jednotlivom prípade osobitne a so snahou o minimalizáciu negatívnych dôsledkov pre dieťa.“ Ďalej mal za to, že súd neuviedol žiadnu úvahu, ako dospel k záveru, že maloletý nie je schopný v tomto prípade odhadnúť nevhodnosť striedavej starostlivosti rodičov. V neposlednom rade by však súd mal prihliadnuť na to, z čoho vychádza názor maloletého, resp. aké sú príčiny vysloveného názoru. Tu v žiadnom prípade nemôže obstať argumentácia, že názor maloletého môže byť ovplyvnený manipulatívnym konaním otca, nakoľko sa jedná len o domnienky. Naproti tomu maloletý vysvetľoval, že s matkou nemá vybudované také vzťahy ako s otcom, preto je matka o neho dlhodobo neprejavuje záujem. Súd prvej inštancie mal možnosť posudzovať relatívne dlhé obdobie poskytovania starostlivosti o maloletého (minimálne od augusta 2022) a vplyv poskytovanej starostlivosti na maloletého. Medzičasom súd dokonca rozhodol o zverení maloletého do osobnej starostlivosti otca. Napriek tomu, že toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, ale bolo zrušené odvolacím súdom, nesporne sa pozitívne odrazilo na stave maloletého. Kolízny opatrovník v správe zo dňa 13.01.2025 konštatuje, že maloletý už nemá žiadny problém s komunikáciou, je zrelší, pokojnejší. Je zrejmé, že tu nastal určitý posun a že sa maloletý vyrovnal so situáciou v rodine. Za nezrozumiteľné a rozporuplné považuje otec tvrdenie súdu v bode 20 rozsudku, že rešpektoval názor maloletého, ktorý okrem iného vyjadril túžbu zostať v rodinnom dome v C., v ktorom aktuálne žije, nakoľko rodičia spolu v uvedenom rodinnom dome spolu žijú, tzn. že by zverenie do striedavej osobnej starostlivosti nemalo výraznejší vplyv na maloletého a nebolo by v rozpore s jeho záujmami a túžbami. Zároveň však súd v bode 23 rozsudku preberá tvrdenia matky o tom, že sa chce odsťahovať nie len z rodinného domu, ale aj z obce a súd mal vedomosť o tom, že v čase rozhodovania už mala matka podanú žiadosť o nájomný byt v G..

29. Tvrdenie súdu v bode 21 rozsudku, že zverením maloletého do osobnej starostlivosti otca by mohlo dôjsť k nezvratnému narušeniu vzťahu maloletého s matkou a uvedené by mohlo mať vplyv aj na

realizáciu styku, považuje otec za neodôvodnené. Súd prvej Inštancie svoju úvahu nevysvetlil a len stroho odkázal na znalecký posudok. V uvedenom znaleckom posudku však znalkyňa poukazovala aj na to, že matka zneužíva v komunikácii s maloletým argumenty proti otcovi a nemožno ani vylúčiť, že ho negatívne ovplyvňuje. Napriek tomu sa dá povedať, že súd vykladá závery znaleckého posudku v prospech matky a striedavej starostlivosti, resp. v neprospech otca a jeho osobnej starostlivosti, čo považuje za jednostranný a neprípustný výklad. Má za to, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že starostlivosť o maloletého zabezpečuje primárne otec (zhodne s vyjadreniami maloletého a svedka B. B.), pričom matka sa v spoločnej domácnosti zdržiava len minimálne. Matka ani neuvádzala v konaní, ako poskytuje maloletému starostlivosť, ako s ním trávi čas, ako mu pomáha napríklad pri školských povinnostiach. Naopak z vyjadrení maloletého vyplýva, že starostlivosť o maloletého a domácnosť v prevažnej miere zabezpečuje otec, preto sú tvrdenia súdu o zabezpečovaní spoločnej starostlivosti rodičmi neodôvodnené. Je zrejmé, že nie len pred maloletým matka znižuje autoritu otca, ale robí tak preukázateľne aj mimo rodinných vzťahov. Vzhľadom na to, že matka uvedené tvrdenia prezentovala ako fakt v priebehu celého konania, je možné sa odôvodnene domnievať, že v tom bude pokračovať aj v čase poskytovania osobnej starostlivosti o maloletého. „Striedavá osobná starostlivosť predpokladá zo strany rodičov predovšetkým toleranciu, spoločnú vôľu a schopnosť spolu komunikovať a spolupracovať, t.j. najmä nezapájať dieťa do svojich vzájomných problémov" (Krajský súd v Nitre 8CoP/56/2019). V tomto prípade je preukázané, že matka neustále zapája maloletého do nevyriešeného konfliktu s otcom, čo v zásade vylučuje striedavú osobnú starostlivosť rodičov. Striedavá starostlivosť predpokladá bezproblémovú komunikáciu medzi rodičmi, prispôsobovanie sa potrebám dieťaťa a schopnosť rodičov dohodnúť sa v každej situácii bez toho, aby dieťa bolo „zaťahované" do akýchkoľvek ich konfliktov. To, čo vyhovuje rodičom, nemusí vždy vyhovovať dieťaťu, pričom najlepší záujem dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú (čl. 5 Zákona o rodine). Striedavá starostlivosť totiž v žiadnom prípade nesmie byť nástrojom pri riešení konfliktov, ale naopak má byť dôsledkom bezproblémovej komunikácie medzi rodičmi, z ktorej budú ťažiť najmä deti. Táto zásada nebola súdom prvej inštancie zohľadnená pri rozhodovaní. V ďalšom poukázal na rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 24CoP/198/2020 zo dňa 22.06.2021 a KS v Žiline sp. zn. 5CoP 62/2015 zo dňa 15.12.2015. S maloletým bol vykonaný pohovor aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie v danej veci, pri ktorom sa maloletý vyjadril, že matka ho zaťahuje do konfliktov s otcom. Maloletý sa bojí, že sa s ním bude baviť o rozvoze, čo je pre neho nepríjemná téma. Tieto skutočnosti neboli súdom nijako vyhodnotené, nebolo vysvetlené, prečo súd neposkytuje ochranu maloletému pred týmto negatívnym vplyvom matky, o ktorom sa samotný maloletý vyjadruje, že je mu nepríjemný. Pohovor s maloletým pred sudcom a pohovor kolízneho opatrovníka s maloletým (17.05.2024 a 10.01.2025) sa konal so značným časovým odstupom a maloletý konštantne vyjadruje svoj záujem byť zverený do starostlivosti otca a konštantne uvádza, že matka s ním ani netrávi čas. Súd prvej inštancie neskúmal v konaní skutočný a úprimný záujem matky o zverenie do striedavej starostlivosti, nehodnotil konanie matky, ani neposudzoval zistený skutkový stav v súvislosti s vhodnosťou určenia striedavej starostlivosti. Z vykonaného dokazovania a najmä vyjadrení matky nemožno konštatovať úprimný a reálny záujem o striedavú starostlivosť. Matka popisuje najmä svoje záujmy a ciele, sama vytvára konfliktné situácie a otca prezentuje ako neschopného rodiča a alkoholika, čo sa však nezakladá na pravde. Súd nijakým spôsobom nevyhodnotil správanie matky voči svojim deťom, ktoré do značnej miery ovplyvňuje ich postoje, názory a ďalší vývoj. V tejto súvislosti bol súdu predložený dôkaz - elektronická komunikácia matky so starším synom B., v ktorej matka oznamuje svojmu synovi B., že spolu skončili, už nie je jej syn a oznamuje mu, aby sa správal tak, akoby pre neho už neexistovala. Tento dôkaz síce nebol predložený súdu v listinnej podobe, ale bol prečítaný na pojednávaní dňa 19.03.2025 priamo svedkom B. B. z jeho telefónu a súd tento dôkaz zaprotokoloval do zápisnice. Z uvedeného vyplýva, aký vzťah si buduje matka so svojimi deťmi, pričom je dôvodné sa domnievať, že rovnakú formu komunikácie, volí matka aj vo vzťahu k maloletému, čo vyplýva aj z výpovede a názorov maloletého, ako aj zo Správy zo spolupráce s klientmi zo dňa 05.12.2024, z ktorej vyplýva odporúčanie matke budovať si vzťah s Darkom postupne a nedirektívnym spôsobom. S ohľadom na vyššie uvedené otec navrhuje, aby odvolací súd zrušil Rozsudok Okresného súdu Senica č.k. SI-9P/70/2022-305 zo dňa 19.03.2025 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

30. K odvolaniu otca sa vyjadril kolízny opatrovník. Uviedol, že už pri súdnom pojednávaní konanom dňa 13.03.2024, kedy súd rozhodol o zverení maloletého do osobnej starostlivosti otca navrhoval, aby bol maloletý zverený do spoločnej, prípadne striedavej osobnej starostlivosti, pričom neustále uvádzal, že nie je vhodné, aby rodičia žili v spoločnej domácnosti, nakoľko ich neustále konflikty mali negatívny vplyv na maloletého. Toto bolo z jeho strany uvádzané tiež na súdnom pojednávaní konanom dňa 05.02.2025

– že nie je potrebné, aby maloletý navštevoval psychoterapeuta, ale aby rodičia nebývali v spoločnej domácnosti. Tiež na súdnom pojednávaní konanom dňa 19.03.2025 navrhoval zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Má za to, že obaja rodičia sú schopní a spôsobilí vykonávať starostlivosť o maloletého a zároveň je vhodné zverenie do SOS aj preto, aby bol zachovaný rovnocenný vzťah maloletého k obidvom rodičom. Rozhodnutie okresného súdu považuje za správne.

31. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 Civilného mimosporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou - otcom maloletého dieťaťa (§ 359 a § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

32. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o návrhu matky o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas po rozvode manželstva, keď súd prvej inštancie svojím prvým rozhodnutím manželstvo navrhovateľky a jej manžela rozviedol, maloletého E. zveril do osobnej starostlivosti otca, rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach, matku zaviazal prispievať na výživu maloletého sumou po 220,- eur mesačne, upravil styk matky s maloletým, zamietol návrh na nariadenie výchovného opatrenia, rozhodol o trovách štátu a trovách konania. Na základe odvolania matky, predmetom odvolacieho konania bolo s ohľadom na obsah napadnutého rozhodnutia posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, o ktorom rozhodol odvolací súd svojím rozhodnutím pod č.k. 12CoP/102/2024-231 zo dňa 29.11.2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II., III., IV., V., VI, VII., a v závislom výroku IX. zrušil a vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozhodnutím rozhodol tak, že zveril maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v týždňových intervaloch, rozhodol o tom, že obaja rodičia sú oprávnení zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok v bežných veciach, výživné neurčil a rozhodol o trovách štátu a trovách konania. S poukazom na dôvody otca predstreté v odvolaní je úlohou odvolacieho súdu posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

34. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania mu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav ohľadom zverenia maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, úpravy jej realizácie i miesta odovzdania a prevzatia maloletého, ako aj neurčenia vyživovacej povinnosti v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd nezistil dôvody na odlišné rozhodnutie a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na rozhodnutie o zverení maloletého spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky otca ani ostatný obsah spisu neboli podkladom pre privodenie zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

35. V zmysle § 24 ods. 3 Zákona o rodine, ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa, tak súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa.

36. V zmysle § 24 ods. 5 Zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

37. V zmysle § 62 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (ods. 1). Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (ods. 2). Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (ods. 5). Ak je maloleté dieťa zverené do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, súd pri určení výživného prihliadne na dĺžku striedavej osobnej starostlivosti každého rodiča alebo súd môže rozhodnúť aj tak, že počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov výživné neurčuje (ods. 6).

38. V zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

39. V zmysle § 121 Civilného mimosporového poriadku, rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa menia pomery.

40. Odvolací súd poukazuje na článok 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, v ktorom je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa a považuje za nevyhnutné uviesť v súvislosti so spôsobom rozhodnutia súdu prvej inštancie o zverení maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, že základnú úlohu vo výchove maloletého dieťaťa majú jeho rodičia. Výchova dieťaťa je nielen ich právom garantovaným viacerými medzinárodnými európskymi aj vnútroštátnymi prameňmi, ale aj ich povinnosťou, ktorej sa nemôžu bez závažných právnych následkov svojvoľne zbaviť. Spôsobilosť mať dieťa nemožno nikomu obmedziť. Právo rodiča vychovávať svoje dieťa a starať sa oň zaručuje Ústava Slovenskej republiky v článku 41 ods. 4 a tiež zaručuje dieťaťu právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Podobne Dohovor o právach dieťaťa ukladá zmluvným štátom povinnosť vynaložiť všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada, že sú to obaja rodičia, ktorí majú spoločnú a rovnakú prvotnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, pričom zmyslom ich starostlivosti musí byť záujem dieťaťa. Rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa majú rodičia. Obsahom ich práva „vychovávať“ je v prvom rade právo a povinnosť chrániť záujmy dieťaťa, ďalej tiež riadiť a usmerňovať jeho konanie a vykonávať nad ním dohľad, právo mať dieťa u seba a právo osobne sa o dieťa starať. Právo mať dieťa u seba je ústavným vyjadrením zásady, že starostlivosť o dieťa a jeho výchova je právom rodičov, dieťa má právo na rodičovskú výchovu. Obsahom práva rodiča mať dieťa u seba je právo rodiča osobne sa o dieťa starať a realizovať tak výchovu dieťaťa. Dieťa má zásadne právo bývať u svojich rodičov a možnosť spoločného života znamená pre rodiča a jeho dieťa základný element rodinného života.

41. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, po vyhodnotení ktorého dospel k správneému záveru v tom zmysle, že bolo preukázané, že najoptimálnejším riešením je zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti, keďže obaja rodičia sú spôsobilí maloleté dieťa vychovávať, obaja majú záujem mať maloleté dieťa v osobnej starostlivosti, čím boli splnené zákonom stanovené podmienky pre striedavú osobnú starostlivosť, ktorá je v najlepšom záujme maloletého. Z pohovoru vykonaným súdom prvej inštancie s maloletým vyplynulo, že maloletý viac inklinuje k otcovi, chcel by s ním bývať, pričom si nevie predstaviť zverenie do striedavej osobnej starostlivosti. Ako uviedol už aj súd prvej inštancie v zmysel ustálenej judikatúry, názor

dieťaťa nemôže byť jediným kritériom na rozhodnutie o zverení maloletého do starostlivosti rodičov. Pri rozhodovaní súd musí vždy dbať na zachovanie vzťahu dieťaťa k obidvom rodičom a prihliadať na jeho záujem, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. V prospech striedavej osobnej starostlivosti sa vyjadril i kolízny opatrovník. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že zverením maloletého do osobnej starostlivosti otca by mohlo dôjsť k nevratnému narušeniu vzťahu maloletého s matkou, ktoré by mohlo mať vplyv aj na realizáciu styku a je nutné vziať do úvahy aj vyjadrenia znalkyne, keď konštatovala, že otec maloletého manipuluje (viď znalecký posudok, odpoveď na otázku 4, č.l. 150). Možno mať teda dôvodné pochybnosti, či nie je názor maloletého ovplyvnený práve uvedeným priklonením sa maloletého na otcovu stranu, čo môže vyplývať okrem iného z liberálneho a benevolentného prístupu otca voči maloletému či z modelovania situácie pred maloletým, že „traja chlapi si poradia“. Súd podrobne zdôvodnil z akého dôvodu je práve striedavá osobná starostlivosť vhodná a nezistil skutočnosti, pre ktoré by matka maloletého mala byť diskvalifikovaná a odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie.

42. Odvolací súd zdôrazňuje, že záujmom dieťaťa je, aby bolo predovšetkým v starostlivosti oboch rodičov, pokiaľ každý z nich poskytuje dieťaťu láskyplnú starostlivosť a každý svojim dielom prispieva k osobnostnému vývinu dieťaťa. Súd prvej inštancie svoje závery o striedavej osobnej starostlivosti náležitým a citlivým spôsobom vysvetlil. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že striedavá osobná starostlivosť zabezpečuje legitímny cieľ, ktorým je najlepšie zabezpečenie potrieb maloletého, čím bude umožnené ďalej rozvíjať intenzívnu emocionálnu väzbu maloletého k obidvom rodičom, ako aj výchovné pôsobenie matky ako druhého rovnocenného rodiča. Z uvedeného dôvodu nie je argumentácia odvolateľa dôvodná, pokiaľ namietal, že súd neskúmal najlepší záujem maloletého.

43. Pokiaľ otec poukazoval na to, že nebudú zabezpečené potreby maloletého riadne, takého závery z vykonaného dokazovania nevyplývajú. Matka žila v spoločnej domácnosti s otcom, aj keď určitý čas trávila mimo domu, s ohľadom na to, že sú rozvedení, matka má snahu sa osamostatniť a aj s ohľadom na postoj otca k matke je uvedené pochopiteľné. V tom čase bolo o maloletého postarané. Pokiaľ matka netrávila toľko času upratovaním a varením ako otec, nebolo preukázané, že o maloletého sa nedokáže postarať riadne. Preto ani táto odvolacia námietka otca nebola dôvodná.

44. Otec v odvolaní namietal aj to, že matka nepôsobí pozitívne na maloletého, zrejme o uvedené ani nemá záujem a teda nesúhlas otca so striedavou starostlivosťou je dôvodný, nakoľko otec má odôvodnené obavy, že matka nebude riadne zabezpečovať starostlivosť o maloletého v určených časových intervaloch. Uviedol, že súd mal posudzovať výchovné metódy najmä záujem matky o výchovu nie len prostredníctvom jej vyjadrení, ktoré môžu byť motivované aj inými úmyslami, ale mal posúdiť najmä konanie a ne/výchovu matky, ktoré popisoval okrem iného aj maloletý. Odvolací súd k uvedenej argumentácii uvádza, že uvedené nie je preukázané. Ako je už vyššie uvedené, maloletý viac inklinuje k otcovi z dôvodov už uvedených súdom prvej inštancie a pokiaľ spolu napriek nie ideálnemu vzťahu matky a otca žijú aj naďalej v spoločnej domácnosti, zrejme sa na uvedenom k lepšiemu nič nezmení pokiaľ aj otec neprehodnotí svoj postoj k matke, a aj syna nebude viesť k úcte a rešpektu k druhému rodičovi, avšak skutočnosť, že matka, ktorá má záujem o starostlivosť o maloletého, nie je schopná sa o maloletého postarať preukázané nebolo a je v najlepšom záujme maloletého, aby budoval svoj vzťah aj s matkou. Odlúčením matky od syna s ohľadom na už preukázané skutočnosti by mohli viesť k deštrukcii vzťahu matky a syna, čo nemožno považovať za najlepší záujem maloletého. Pokiaľ aj súd prvej inštancie neuviedol, prečo maloletý nie je schopný odhadnúť nevhodnosť striedavej osobnej starostlivosti, uvedené nie je pochybením, keď už v bode 21 svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosti podstatné a relevantné, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania. Každý človek je individuálna osobnosť a nie každý dokáže byť empatický ako iný a pokiaľ pozitívny vplyv matky na maloletého nebol preukázaný, resp. tvrdený, s ohľadom na osobnosť oboch rodičov a individuálne okolnosti prípadu, uvedené nevyplýva striedavú osobnú starostlivosť.

45. Otec v odvolaní namietal aj to, že súd prvej inštancie na jednej strane odôvodňuje vhodnosť a dôvodnosť striedavej osobnej starostlivosti záujmom maloletého, pričom však súčasne vie, že aktuálna situácia sa čoskoro zmení a v dôsledku súdneho rozhodnutia bude maloletý vystavený situácii, ktorú dlhodobo odmieta a tiež, že tvrdenie súdu v bode 21 rozsudku, že zverením maloletého do osobnej starostlivosti otca by mohlo dôjsť k nevratnému narušeniu vzťahu maloletého s matkou a uvedené by mohlo mať vplyv aj na realizáciu styku, čo považuje otec za neodôvodnené. Súd prvej inštancie svoju

úvahu nevysvetlil a len stroho odkázal na znalecký posudok. V uvedenom znaleckom posudku však znalkyňa poukazovala aj na to, že matka zneužíva v komunikácii s maloletým argumenty proti otcovi a nemožno ani vylúčiť, že ho negatívne ovplyvňuje. Napriek tomu sa dá povedať, že súd vykladá závery znaleckého posudku v prospech matky a striedavej starostlivosti, resp. v neprospech otca a jeho osobnej starostlivosti, čo považuje za jednostranný a neprípustný výklad. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že súd prvej inštancie rozhodoval v čase za situácie, keď obaja rodičia žili v spoločnej domácnosti a nemožno matke vytknúť, že sa chce osamostatniť. Odvolacia námietka je čiastočne dôvodná v tom, keď súd prvej inštancie uviedol, že rešpektoval názor maloletého, ktorý okrem iného vyjadril túžbu zostať v rodinnom dome v C., v ktorom aktuálne žije, nakoľko rodičia spolu v uvedenom rodinnom dome spolu žijú, tzn. že by zverenie do striedavej osobnej starostlivosti nemalo výraznejší vplyv na maloletého a nebolo by v rozpore s jeho záujmami a túžbami a zároveň však súd v bode 23 rozsudku preberá tvrdenia matky o tom, že sa chce odsťahovať nie len z rodinného domu, ale aj z obce a súd mal vedomosť o tom, že v čase rozhodovania už mala matka podanú žiadosť o nájomný byt v G.. Nič to však nemení na správnosti rozhodnutia, pretože ako bolo už uvedené súd prvej inštancie zohľadňoval najlepší záujem dieťa a pokiaľ ide o námietku otca o zneužívaní matky na negatívne ovplyvňovanie otca, uvedené vplyv na striedavú osobnú starostlivosť nemá, nakoľko, aj v prípade zverenia maloletého do výlučnej osobnej starostlivosti otca, by k uvedenému mohlo dochádzať, avšak odvolací súd apeluje na oboch rodičov, aby k sebe navzájom pristupovali s úctou, prípadne svoje animozity k druhému rodičovi neprejavovali pred maloletým.

46. Ani výsluch otca a svedkov, nepreukazujú nevhodnosť zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Pokiaľ by aj bolo preukázané, že otec sa podieľa na starostlivosti o maloletého vo väčšej miere, vzhľadom na vzťah maloletého k nemu a k matke, ale aj na okolnosti, kedy obaja rodičia žijú v jednej domácnosti a vzájomný vzťah rodičov, ale aj s ohľadom na závery z vykonaného znaleckého dokazovania, nevhodnosť striedavej osobnej starostlivosti preukázaná nebola a pokiaľ obaja rodičia budú pristupovať ku svojim povinnostiam zodpovedne a aj pred maloletým sa budú k sebe správať s rešpektom a úctou, je v najlepšom záujme maloletého, aby mohol tráviť rovnocenný čas s oboma rodičmi. Odvolaciemu súdu bližšie neozrejmil akým spôsobom mal súd skúmať skutočný a úprimný záujem matky o zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti a pokiaľ otec považuje matku za nevhodnú a popisuje ju ako osobu, ktorá popisuje najmä svoje záujmy a ciele a otca popisuje ako neschopného rodiča, na strane druhej uvedené činí aj sám otec vo vzťahu k matke maloletého.

47. Ani skutočnosť, že rodičia nedokážu komunikovať medzi sebou bez problémov nevyklučuje striedavú osobnú starostlivosť. Nemožno vylúčiť, že práve medzi rodičmi, ktorí nie celkom dobre komunikujú, je striedavá starostlivosť podnetom a motiváciou k tomu, aby sa snažili čo najviac kooperovať. Striedavá starostlivosť núti rodiča, ktorý nebol tejto forme naklonený a na ktorého strane chýba ochota ku komunikácii, aby svoje správanie zmenil. Inak sa môže stať, že skutočne dôjde ku zmene výchovy a zvereniu dieťaťa do výchovného prostredia druhého rodiča. Na psychiku dieťaťa veľmi pôsobí nekomunikatívnosť rodičov pri jeho odovzdávaní. Jedná sa o výrazne nežiaduci jav pre osobnostný vývoj aj duševné zdravie maloletého. Je preto treba v záujme dieťaťa tento negatívny stav zmeniť. Pokiaľ zlyhanie v podobe nedostatku vzájomnej kvalifikovanej komunikácie nie sú rodičia schopní napraviť sami, je treba v záujme dieťaťa autoritatívny zásah štátnej moci. Akokoľvek striedavá osobná starostlivosť predpokladá zo strany rodičov predovšetkým toleranciu, spoločnú vôľu a schopnosť spolu komunikovať a spolupracovať (a najmä nezapájať dieťa do svojich vzájomných problémov), nesmie súd na spôsob tejto výchovy rezignovať už vtedy, keď jeden z rodičov s týmto spôsobom výchovy pro forma nesúhlasí. Ak je takýto nesúhlas len obštrukčný, ničím neodôvodnený, resp. nemá vo vzťahu k výchove dieťaťa relevanciu, nemôže o neho súd oprieť svoje rozhodnutie. (nález Ústavného súdu ČR z 2. 11. 2010, č. k. I. ÚS 2661/10)

48. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 60/04), čo v danom prípade splnené bolo. Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho

rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Odvolací súd tak na ďalšie nie relevantné argumenty (ktoré by neprivedli zmenu rozhodnutia) odvolateľa nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

49. S konaním o rozvod manželstva je spojené aj konanie nielen o zverení maloletého do starostlivosti, ale aj o vyživovacej povinnosti rodičov. Nakoľko k neurčeniu vyživovacej povinnosti zo strany otca námietky neboli a ani odvolací súd nenašiel pochybenie zo strany súdu prvej inštancie, ktorý vec správne skutkovo aj právne posúdil, odvolací súd konštatuje správnosť rozhodnutia aj v tejto časti rozhodnutia.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správne potvrdil.

51. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože ide o konanie, v ktorom si každý z účastníkov platí trovy konania sám (§ 49 Civilného mimosporového poriadku) a žiaden z nich nemá ani nárok na ich náhradu od iného účastníka, ak nie sú splnené podmienky pre aplikáciu výnimiek podľa § 53 Civilného mimosporového poriadku alebo podľa § 55 Civilného mimosporového poriadku. V danej veci si priznanie náhrady trov konania nevyžadovali okolnosti prípadu a z nich plynúca potreba spravodlivého usporiadania veci.

52. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podľa § 421 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 Civilného sporového poriadku).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 Civilného sporového poriadku). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 Civilného sporového poriadku).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).